

Arrest

nr. 42 996 van 3 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse en Belgische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 april 2009 tot weigering van de afgifte van een visum, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 april 2009.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Op X treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw X. (...) van Belgische nationaliteit in Zweden.

Op 10 februari 2005 geeft de procureur des konings te Antwerpen een negatief advies betreffende de erkenning van het huwelijk en weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk in de bevolkingsregisters in te schrijven.

Op 26 augustus 2005 dienen verzoeker en zijn toenmalige echtgenote een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tegen de voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Op 4 juli 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2005 verklaart de gemachtigde van de minister voor Binnenlandse Zaken de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Op 1 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister voor Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 februari 2006 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 20 april 2006 oordeelt de rechtbank van eerste aanleg dat de ambtenaar van de burgerlijke stand terecht heeft beslist het huwelijk van verzoeker niet te erkennen.

Op 21 juni 2006 verklaart de gemachtigde van de minister voor Binnenlandse Zaken de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2006 onontvankelijk.

Verzoeker poogt opnieuw te huwen, deze keer in België met tweede verzoekster.

Op 17 september 2007 verleent het parket opnieuw een negatief advies betreffende het voorgenomen tweede huwelijk van verzoeker.

Op 25 september 2007 weigert de ambtenaar van burgerlijke stand over te gaan tot de voltrekking van dit huwelijk.

Op 9 augustus 2007 verklaart de gemachtigde van de minister voor Binnenlandse Zaken een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Tegen de voormelde beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 31 januari 2008 verwerpt de Raad het voormelde beroep bij arrest nummer 6754.

Op 4 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister voor Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 14 oktober 2007 was verzoeker betrokken in een poging tot ontsnapping uit het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas.

Op 7 december 2007 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Pakistan.

Op 28 maart 2008 treedt verzoeker in Pakistan in het huwelijk met tweede verzoekster (...).

Op 11 juni 2008 dient verzoeker een visum in tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op 14 april 2009 verleent het parket van Antwerpen opnieuw een negatief advies aangaande het voormelde huwelijk.

Op 21 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Op 11/06/2008 werd via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van I.G. (...), geboren op (...)1968, van Pakistaanse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, N.L. (...), geboren op 27/02/1951, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 28/03/2008 in Pakistan in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

- De heer G (...) was eerder gehuwd met mevrouw S.S. (...), de verstoting van mevrouw S. (...) vond plaats op 15/06/2002.

- Mijnheer verbleef sinds 2004 illegaal in België en werkte hier vermoedelijk ook in het zwart.

- Mevrouw N. (...) wist aanvankelijk niet dat mijnheer illegaal in België verbleef en zou hier pas sinds eind 2006 van op de hoogte zijn.

- Tussen betrokkenen bestaat een leeftijdsverschil van 17 jaar. Het is binnen de islamitische traditie zeer opmerkelijk te noemen dat een man huwt met een oudere reeds gescheiden vrouw.

- Mevrouw N (...) was reeds tweemaal eerder gehuwd. Haar tweede huwelijk was tevens met Pakistaanse onderdaan die illegaal in België verbleef.

- Mevrouw bevindt zich in een eerder precaire situatie, zij is invalide en leeft van een uitkering.

- Betrokkenen zouden elkaar in april 2004 ontmoet hebben via de bemiddeling van een vroegere buurman van mevrouw, de heer A.G. (...).

- De heer G (...) en mevrouw N (...) trouwden een eerste maal op 21/09/2004 in Malmö, Zweden. Mevrouw verklaarde later dat zij niet instemde met het huwelijk maar dat zij buiten haar medeweten gehuwd was met mijnheer. Zij zou gedacht hebben dat zij optrad als getuige voor een ander huwelijk.

- In februari 2005 weigerde de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand Antwerpen het huwelijk van betrokkenen te erkennen.

- Enige tijd later diende mevrouw N (...) een klacht in tegen de heer I (...) wegens schijnhuwelijk.

- De heer I (...) probeerde ondertussen zijn verblijf in België te regulariseren aan de hand van een regularisatieprocedure 9 bis. Deze werd onontvankelijk verklaard.

- Verschillende woonstcontroles op het adres van mevrouw wezen uit dat mijnheer hier niet langer verbleef maar hier wel sporadisch bleef slapen.

- Mevrouw verklaarde in 2007 dat zij niet wist waar mijnheer uithing maar ook niet wilde dat hij het land werd uitgezet. Mevrouw zou immers medelijden met mijnheer gehad hebben.

- Mijnheer en mevrouw probeerden in 2007 opnieuw te huwen in België. Mevrouw verklaarde echter dat zij niet in beroep zou gaan als het huwelijk geweigerd werd. Het beroep tegen de niet erkenning van het huwelijk in Zweden werd immers buiten haar wil om opgestart.

- *Mevrouw verklaarde in 2007 dat mijnheer nog niet eerder gehuwd zou geweest zijn en bleek dus niet op de hoogte van zijn eerste huwelijk in Pakistan.*

- *In oktober 2007 werd mijnheer opgesloten in het Centrum voor Illegale Merksplas en op 07/12/2007 vond de repatriëring van mijnheer plaats.*

Overwegende dat op de Belgische diplomatieke post in Islamabad een negatief advies verstrekt met betrekking tot deze visumaanvraag omwille van ondermeer het grote leeftijdsverschil, het eerdere huwelijk van mevrouw N (...) met een Pakistaanse onderdaan, het feit dat er geen verloving plaatsvond, er geen cadeau's werden gegeven en mijnheer zich de namen van de getuigen op zijn huwelijk niet meer kon herinneren.

Overwegende dat op basis van hoger vermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 08/12/2008 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Antwerpen met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk;

Uit het politionele onderzoek en het advies van het parket van de procureur des Konings is het volgende gebleken:

- *Betrokkenen huwden een eerste maal op 21/09/2004 te Malmö, Zweden. Dit huwelijk werd niet erkend bij vonnis van de rechtbank Eerste Aanleg Antwerpen, d.d. 20/04/2006. De rechtbank oordeelde dat de erkenning van dat huwelijk, dat gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Tevens werd er geoordeeld dat er sprake zou zijn van wetsontduiking.*

- *Op 11/07/2007 boden betrokkenen zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen teneinde een huwelijksaangifte in te dienen. De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand weigerde op 25/09/2007 de voltrekking na advies van de Procureur des Konings Antwerpen.*

- *Tegen deze weigering werd beroep aangetekend bij dagvaarding, d.d. 25/10/2007. Deze procedure voor de rechtbank van eerste aanleg is nog steeds hangende.*

- *Op 07/12/2008 werd mijnheer gerepatriëerd naar Pakistan. Mevrouw reisde mijnheer achterna en betrokkenen huwden op 28/03/2008.*

- *Mijnheer schuwt geen enkel middel teneinde verblijfsrecht in België te bekomen en maakt sedert enkele jaren misbruik van de zwakke positie van mevrouw. Mevrouw woont in een sociale woning en is als invalide afhankelijk van een uitkering.*

- *Het voorgaande huwelijk van mevrouw zou een schijnhuwelijk geweest zijn.*

- *Mijnheer verbleef verschillende jaren illegaal in het land met de duidelijke intentie om zich hier te vestigen. Alle middelen om verblijf te verwerven werden uitgeput, alleen een huwelijk biedt hem nog de mogelijkheid om verblijf te verwerven.*

- *Tijdens het interview naar aanleiding van de huwelijksaangifte werden tegenstrijdige verklaringen afgelegd.*

- *Betrokkenen zouden elkaar leren kennen hebben via bemiddeling van de vroegere buurman van de vrouw, welke tevens de oom zou zijn van haar vorige echtgenoot en aangetrouwde familie van G.I. (...).*

- *Tussen betrokkenen bestaat een leeftijdsverschil van 17 jaar.*

Op basis van het geheel van hoger vermelde elementen is de conclusie van de procureur des Konings te Antwerpen dat er in casu voldoende elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man op basis van zijn statuut als echtgenoot.

Het parket verleent in dit opzicht dan ook een zeer negatief advies wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie op wegens een gebrek aan belang in zoverre deze vordering is ingesteld door tweede verzoekster N.L. (...). De verwerende partij verwijst naar artikel 59/56, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt dat “de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.” Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. De verwerende partij stelt vast dat de *in casu* bestreden beslissing van eerste verzoeker geen betrekking heeft op tweede verzoekster N.L. (...).

In de repliekmemoire stelt tweede verzoekster dat zij wel belang heeft bij de huidige procedure aangezien zij de echtgenote van verzoeker is en dat verzoeker niet naar België kan overkomen en haar recht op privé en een gezinsleven geschonden worden aangezien zij gescheiden blijft van haar echtgenoot op deze wijze.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet die stelt dat: “De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.” Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoeker zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de verwerende partij van 21 april 2009 waarbij de door verzoeker G.I. (...) ingediende aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging wordt geweigerd. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag *in casu* wordt geweigerd, met name G.I. (...) en heeft geen uitstaans met L.N. (...) die voorliggende vordering heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de beweerde echtgenote van een vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip ‘hoedanigheid of procesbevoegdheid’ is “het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen” (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Tweede verzoekster heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen haar gericht is. In de mate waarin het beroep wordt ingesteld door de mevrouw N.L. (...), is het derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de volgende schending aan:

“Betreffende het eerste en enige middel: schending van de wet van 29.07.1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel.”

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)

Verzoekers kregen een negatieve beslissing m.b.t. mijnheer zijn visumaanvraag gezinshereniging.

Reden:

“Op 11/06/2008 werd via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van I.G. (...), geboren op 12/03/1968, van Pakistaanse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, N.L. (...), geboren op 27/02/1951, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 28/03/2008 in Pakistan in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

- De heer G (...) was eerder gehuwd met mevrouw S.S. (...), de verstoting van mevrouw S. (...) vond plaats op 15/06/2002.

- Mijnheer verbleef sinds 2004 illegaal in België en werkte hier vermoedelijk ook in het zwart.

- Mevrouw N. (...) wist aanvankelijk niet dat mijnheer illegaal in België verbleef en zou hier pas sinds eind 2006 van op de hoogte zijn.

- Tussen betrokkenen bestaat een leeftijdsverschil van 17 jaar. Het is binnen de islamitische traditie zeer opmerkelijk te noemen dat een man huwt met een oudere reeds gescheiden vrouw.

- Mevrouw N (...) was reeds tweemaal eerder gehuwd. Haar tweede huwelijk was tevens met Pakistaanse onderdaan die illegaal in België verbleef.

- Mevrouw bevindt zich in een eerder precaire situatie, zij is invalide en leeft van een uitkering.

- Betrokkenen zouden elkaar in april 2004 ontmoet hebben via de bemiddeling van een vroegere buurman van mevrouw, de heer A.G. (...).

- De heer G (...) en mevrouw N (...) trouwden een eerste maal op 21/09/2004 in Malmö, Zweden. Mevrouw verklaarde later dat zij niet instemde met het huwelijk maar dat zij buiten haar medeweten gehuwd was met mijnheer. Zij zou gedacht hebben dat zij optrad als getuige voor een ander huwelijk.

- In februari 2005 weigerde de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand Antwerpen het huwelijk van betrokkenen te erkennen.

- Enige tijd later diende mevrouw N (...) een klacht in tegen de heer I (...) wegens schijnhuwelijk.

- De heer I (...) probeerde ondertussen zijn verblijf in België te regulariseren aan de hand van een regularisatieprocedure 9 bis. Deze werd onontvankelijk verklaard.
- Verschillende woonstcontroles op het adres van mevrouw wezen uit dat mijnheer hier niet langer verbleef maar hier wel sporadisch bleef slapen.
- Mevrouw verklaarde in 2007 dat zij niet wist waar mijnheer uithing maar ook niet wilde dat hij het land werd uitgezet. Mevrouw zou immers medelijden met mijnheer gehad hebben.
- Mijnheer en mevrouw probeerden in 2007 opnieuw te huwen in België. Mevrouw verklaarde echter dat zij niet in beroep zou gaan als het huwelijk geweigerd werd. Het beroep tegen de niet erkenning van het huwelijk in Zweden werd immers buiten haar wil om opgestart.
- Mevrouw verklaarde in 2007 dat mijnheer nog niet eerder gehuwd zou geweest zijn en bleek dus niet op de hoogte van zijn eerste huwelijk in Pakistan.
- In oktober 2007 werd mijnheer opgesloten in het Centrum voor Illegale Merskplas en op 07/12/2007 vond de repatriëring van mijnheer plaats.

Overwegende dat op de Belgische diplomatieke post in Islamabad een negatief advies verstrekt met betrekking tot deze visumaanvraag omwille van ondermeer het grote leeftijdsverschil, het eerdere huwelijk van mevrouw L.N. (...) met een Pakistaanse onderdaan, het feit dat er geen verloving plaatsvond, er geen cadeau's werden gegeven en mijnheer zich de namen van de getuigen op zijn huwelijk niet meer kon herinneren.

Overwegende dat op basis van hoger vermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 08/12/2008 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Antwerpen met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk;

Uit het politionele onderzoek en het advies van het parket van de procureur des Konings is het volgende gebleken:

- Betrokkenen huwden een eerste maal op 21/09/2004 te Malmö, Zweden. Dit huwelijk werd niet erkend bij vonnis van de rechtbank Eerste Aanleg Antwerpen, d.d. 20/04/2006. De rechtbank oordeelde dat de erkenning van dat huwelijk, dat gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Tevens werd er geoordeeld dat er sprake zou zijn van wetsontduiking.
- Op 11/07/2007 boden betrokkenen zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen teneinde een huwelijksaangifte in te dienen. De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand weigerde op 25/09/2007 de voltrekking na advies van de Procureur des Konings Antwerpen.
- Tegen deze weigering werd beroep aangetekend bij dagvaarding, d.d. 25/10/2007. Deze procedure voor de rechtbank van eerste aanleg is nog steeds hangende.
- Op 07/12/2008 werd mijnheer gerepatriëerd naar Pakistan. Mevrouw reisde mijnheer achterna en betrokkenen huwden op 28/03/2008.
- Mijnheer schuwt geen enkel middel teneinde verblijfsrecht in België te bekomen en maakt sedert enkele jaren misbruik van de zwakke positie van mevrouw. Mevrouw woont in een sociale woning en is als invalide afhankelijk van een uitkering.
- Het voorgaande huwelijk van mevrouw zou een schijnhuwelijk geweest zijn.
- Mijnheer verbleef verschillende jaren illegaal in het land met de duidelijke intentie om zich hier te vestigen. Alle middelen om verblijf te verwerven werden uitgeput, alleen een huwelijk biedt hem nog de mogelijkheid om verblijf te verwerven.
- Tijdens het interview naar aanleiding van de huwelijksaangifte werden tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

- Betrokkenen zouden elkaar leren kennen hebben via bemiddeling van de vroegere buurman van de vrouw, welke tevens de oom zou zijn van haar vorige echtgenoot en aangetrouwde familie van G.I. (...).

- Tussen betrokkenen bestaat een leeftijdsverschil van 17 jaar.

Verzoekers kunnen zich met deze beslissing absoluut niet akkoord verklaren. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd en zij voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet draagkrachtig zijn.

Verzoekers kunnen zich niet akkoord verklaren met het feit dat de bestreden beslissing stelt dat het huwelijk van partijen er enkel op gericht zou zijn een verblijfsrechtelijk voordeel voor mijnheer te bekomen.

Verzoekers betwisten dit.

Zij zijn gehuwd in Pakistan en ondertussen hebben zij al 5 jaar een relatie! Dit blijkt uit het dossier zelf De foto's die bij huidig verzoek worden gevoegd tonen aan dat zij wel degelijk een relatie hebben en mevrouw naar Pakistan ging om te huwen.

Dat de wet voorziet dat men kan huwen in Pakistan. Partijen hadden de keuze, Bovendien is dit een logische keuze aangezien mijnheer de Pakistaanse nationaliteit heeft zodat dit hen niet verweten kan worden.

Mijnheer valt volledig onder de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een visum gezinshereniging.

De motivering van de beslissing d.d. 21.04.2009 heeft geen rekening gehouden met het volgende:

- Het feit dat mijnheer reeds eerder gehuwd was en zijn vrouw verstootte, toont op geen enkele wijze aan dat huidig huwelijk niet oprecht zou zijn. Deze feiten zijn niet terzake doende en is geen grond tot weigering van een visum.
- Het feit dat een persoon illegaal op ons grondgebied verbleven heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat iedereen het recht heeft om te huwen met wie ook, ook al heeft deze voorheen illegaal op het grondgebied verbleven en vormt geen grond tot weigering van een visum.
- Dvz toont niet aan dat verzoeker hier in het zwart gewerkt heeft. Het betreffen louter insinuaties om verzoeker in een slecht daglicht te stellen. Wederom is dit geen grond tot weigering van een visum.
- Verzoeker weet al geruime tijd, meer dan drie jaar dat mijnheer illegaal in België verbleef. Dit is geen reden om het visum te weigeren.
- Het feit dat er een leeftijdsverschil is tussen partijen toont niet aan dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Iedereen heeft het recht zijn partner te kiezen of er dan een leeftijdsverschil is ja/nee. Het feit dat mijnheer islamiet is kan bezwaarlijk gebruikt worden om te stellen dat er hier sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Dit vormt geen grond tot weigering van een visum.
- Het feit dat mevrouw reeds eerder gehuwd is, is eveneens geen grond tot weigering van een visum. Iedereen heeft het recht om te huwen met wie hij wil en terug uit elkaar te gaan indien het niet lukt.
- Het feit dat mevrouw invalide is en slechts een uitkering heeft is eveneens geen grond om een visum te weigeren of te stellen dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Bijgevolg zouden vele huwelijken met personen met een sociale woning en uitkering met een vreemdeling een schijnhuwelijk zijn
- Ze kennen elkaar inderdaad van in 2004, ondertussen dus reeds 5 jaar!
- Het feit dat zij reeds in 2004 in Zweden huwden toont aan dat zij reeds 5 jaar een relatie hebben
- De bestreden beslissing insinueert allerhande zaken over mijnheer, die bijvoorbeeld niet bij mevrouw zou verleend hebben e.d. maar op geen enkele wijze wordt deze informatie in de bestreden beslissing onderbouwd of wordt er verwezen naar enige objectieve bron om dit te bevestigen.
- Het advies van het parket waarnaar de bestreden beslissing verwijst wordt op geen enkele wijze onderbouwd door enige objectieve informatie of bron. Er werd zelfs niet verwezen naar de datum waarop dit advies zou opgesteld zijn. Hoewel de wet niet voorziet dat dit expliciet in de bestreden beslissing dient te staan mag toch verwacht worden van dvz dat de informatie waarop men zich baseert

om te stellen dat er hier sprake zou zijn van een schijnhuwelijk en hem een visum, te weigeren gespecificeerd.

wordt zodat verzoekers hun rechten van verdediging kunnen vrijwaren en het dossier bij het parket zouden kunnen opvragen, minstens dat haar raadsman dit kan doen zodat zij zich kan verweren op de insinuaties die op geen enkele wijze door een objectieve bron worden onderbouwd.

Dat men, gelet op het voorgaande, hij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeftgeschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dvz op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

*Het is gelet op het feit dat partijen al 5 jaar lang een relatie hebben en dat zij wel degelijk gehuwd zijn in Pakistan, kennelijk onredelijk om zijn visumaanvraag te weigeren. De bestreden beslissing is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft en haar partner. Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel.
(...)"*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging wordt besloten.

In de bestreden beslissing wordt er met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat het door verzoeker met een Belgische onderdaan afgesloten huwelijk niet erkend wordt en verzoeker bijgevolg geen recht op verblijf kan ontlenen aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag gezinshereniging een Pakistaanse huwelijksakte heeft neergelegd. De bestreden beslissing bevat *in casu* twee te onderscheiden beslissingen. Vooreerst de beslissing tot niet erkenning van de neergelegde buitenlandse akte, met name de Pakistaanse huwelijksakte waarbij de verwerende partij de geldigheid van het afgesloten huwelijk is nagegaan en ten tweede de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

De Raad dient vooreerst te wijzen op de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het

feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: "De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en

anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

In de mate waarin het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het middel van verzoeker inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde onterecht verzoekers huwelijk als een schijnhuwelijk heeft verklaard en dus zijnde in strijd met de openbare orde, bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknodt wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Waar verzoeker in de aanhef van zijn middel de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, verwijst de Raad naar artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De voornoemde aangevoerde schendingen voldoen niet aan artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet daar verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt. Het middel van verzoeker is dan ook onontvankelijk wat betreft deze aangevoerde schendingen.

Het enige middel van verzoeker is in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend en tien door:
mevr. J. CAMU, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU